

δισχυριζόμενη ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀναχωρήσωμεν παρρηθῆς, ἀν ἤθελε νὰ εὐρωμεν τὸ πλοῖον καὶ νὰ ὑπάρχη ἀπληλαγμένος τοῦ ὄχλου, ὅστις χθὲς τὸν παρηκολούθει. Τότε ἀντι νὰ ἐπιστεύω τὴν ἀναχώρησιν, αὐτὸς ἐκβαλὼν ἐκ τῆς θήκης τὴν μάχαιραν αὐτοῦ ἐδοκίμαζε νὰ τὴν ἀκονήσῃ διὰ βίτης ἰώδους, ἐδοκίμαζε δ' ἐκ διαλειμμάτων καὶ τὸν ἀθέρα τῆς λεπίδος ὑποβλέπων μεπλαγίως. Ἡ τελετὴ αὕτη ἦτο ἄρα γε προπαρασκευῆ τινος βιαίας πράξεως μελετωμένης, ἢ σκηνὴ τις ἀνευ ἀποτελέσματος μόνον διὰ νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ σωτήριον τὴν φόβον; Δυσκόλου ἀπέβαιναν εἰς ἐμὲ νὰ κρίνω τὴν ἀληθειαν· ἐνόησα ὅμως ὅτι ἐμεινόνευον, ἀν εἰδίκουον ὅτι δειλιῶ, καὶ ὅτι συνέφερε μᾶλλον νὰ προσποιηθῶ ἀνδρίαν καὶ ἀγγίχουαν, πλεονεκτήματα τιμώμενα παρὰ τῶν ἀγγίχουαν. Πλησιάζας λοιπὸν ἐδοκίμασα καὶ ἐγὼ τὴν ἀκμὴν τῆς μάχαιρας καὶ μάλιστα ἤρχισα νὰ τὴν ἀκονῶ περισσότερον. Ὑστερον ἐπήνεσα καὶ αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν καὶ γενναῖον, ἀν καὶ τοῦτο ἠθικῶς ἦτο ψευδέστατον· καὶ πάλιν ἐπανῆλθον εἰς τὴν πρότασίν μου διατεινόμενος ὅτι ἡ μερίς αὐτοῦ ἐκ τῶν δώρων μου ἦτο θαυμάσιον, ἀν ἕστεργε νὰ καταβῇ μόνος εἰς τὸν λιμένα.

Κολακευθὴς μέχρι τινος ἐζήτησε τὸν ἔππον του. Ἀνεβημεν ἔπειτα αὐτὸν καὶ οἱ δύο, καθὼς τὸ πρῶτον καὶ ἐθαδίζουμεν. Κατὰ δυστυχίαν ὅμως ὁ ἀνεμος ἐπνεεν ἀπόγειος καὶ λέμβος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγγίσῃ τὴν ξηρὰν ἐν μέσῳ τῶν ἀλλεπαλλήλων κυμάτων. Τότε εἶδον ὅτι τὰ δύο πλοῖα ἠμαγκάσθησαν νὰ μακρυνθῶσιν, ἤλπιζον δὲ ὅτι τὸ ἡμέτερον ἐμελλε νὰ ἀντιστῇ. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων ἐπεστρέψαμεν ἀπρακτοὶ εἰς τὴν κλύβην.

Τῇ ἐπαύριον ἐπανήλθουμεν ἔωθεν· ἀλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀπέλπισία καὶ ταραχὴ μου ὅτε ἐπιβλέψας εἰς τὴν θάλασσαν εἶδον ὅτι οὐδὲν πλοῖον ἐφαίνετο. Ἐναυάγησαν; παρεσύρθησαν ἀκουσίως εἰς μετώρον τι πύλαγος; ἢ ἐσκεμμένως οἱ συνέταιροί μου ἀπεράσισαν νὰ μ' ἐγκαταλίπωσι; Πάντα ταῦτα ἦσαν ψαλαί εἰκασίαι, μόνον δὲ βέβαιον ἐμενέν ὅτι ἡ ζωὴ μου εἰς τὸ ἐξῆς ἐκρέματο ἀπὸ τὴν εὐπλαγχίναν τῶν Παταγόνων! Ἐφανίζετο πᾶσα ἐλπίς καὶ πᾶς τρόπος σωτηρίας, ἀφανισθέντων τῶν πλοίων· οἱ δὲ ἀγγίχοι ἐχάρησαν καὶ ἐγέλασαν μάλιστα ἀκούσαντες παρ' ἐμοῦ ὅτι ταῦτα ἀπωλέσθησαν αὐτανδρα. Τοῦτο δὲ ἠζήτηεν ἐτι μᾶλλον τὴν θλίψιν μου· διότι τοῦ λοιποῦ εἰσερχόμεν εἰς νέον εἶδος ὑπάρξεως. Τὸ μέλλον ἦτο κατηφές καὶ σκοτεινὸν ἐμπροσθέν μου, οὐδεμίαν πλέον ἤλπιζον ἀνθρώπινον ἀπόλαυσιν καταδικαζόμενος εἰς πῆναν, καὶ ψύχος, καὶ κόπους, καὶ ὕβρεις, καὶ αἰκίσεις καὶ κίνδυνον νὰ καταφραγθῶ κατὰ πρῶτην ἀνάγκην.

Ἀνελίττων τότε κατὰ νοῦν τὰς γεωγραφικὰς γνώσεις μου ἀνεμνήσθην ὅτι τεσσαρῶν, πέντε ἡμερῶν ἱππασία ἤρχει νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὸν λιμένα τῆς Πείνης κείμενον κατ' αὐτὸν τὸν πορθμὸν, κατὰστημα ποικινδῶν τῆς Χιλῆς, ὅθεν ἐδύναμην νὰ κοινωνήσω μετὰ τοῦ πολιτισμένου κόσμου. Διὸ συμβούλευσα εἰς τοὺς Παταγόνους καὶ τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην. Ἀλλ' αὐτοὶ ἀπέκρουσαν βριστικῶς τὸ σχέδιον τοῦτο, ἔμαθον δὲ ἔπειτα καὶ τὴν αἰτίαν· διότι ἐπιδραμόντες τὴν χώραν ἐκείνην

ἀρτίως ἀπήγαγον ἐκείθεν πλῆθος ἔππων· ὅθεν ὀλίγον ἐπρόντιζον νὰ ἀναφανῶσι τοσοῦτον ταχέως εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, καὶ οὐδεμίαν ὑπόσχεσις ἀνταμοιβῆς τοῦ μετέπειθεν.

Καὶ ὅμως ὁ ἀρχηγὸς μὲ ἐβεβαίωσε πρὸς παρηγορίαν ὅτι ἐσκόπευε νὰ μὲ φέρῃ εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ἀλλὰ ποῦ τῆς Ἀμερικανικῆς ἐκείνης ἡπείρου ἔκειτο ἡ Ὀλλανδία αὕτη, ἠγγόνου παντελῶς. Πόσον ἀπέειχεν; οὐτ' αὐτὸ ἔμαθον ἀκριβῶς. Κατοικεῖτο ὑπὸ Ἀμερικανῶν, ἢ Ἀγγλων; καὶ τοῦτο ἀζηλον ἦτο εἰς αὐτόν. Ἀλλ' ὑπῆρχεν ἐκεῖ ἀφρονες καπνὸς καὶ βρομί καὶ τριάκοντα ἄνθρωποι λευκοί.

Ἐν τούτοις τῇ ἐπαύριον ἀγγίχοις τις ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ πλοῖόν μου ἀνεφάνη. Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν καὶ φθάσαντες εἰς τὸν αἰγιαλὸν εἶδομεν τῶντι πλοῖον· ἀλλ' αὐτὸ ἦτο ξέρον, ἠγχεροβόλησε δὲ καὶ πολὺ μακρὰν. Εἶπα τότε εἰς τοὺς Παταγόνους ὅτι παουούσης τῆς παλιβρίας τὸ πλοῖον ἤθελε πλησιάσει περὶ τὴν νύκτα. Ἀλλ' αὐτοὶ πεινῶντες καὶ διψῶντες ἀπεφάσισαν νὰ ἐπανακάμψωσιν. Ἐμείναμεν δὲ μόνον οἱ δύο, ὁ ἀρχηγὸς καὶ ἐγὼ· ὅθεν ἀνάψαμεν πῦρ, τὸ ὅποιον διετήρου ἀσβεστον δι' ὅλης τῆς νυκτός. Ἐδειξα διάφορα σημεῖα εἰς τὸ πλοῖον, τὸ ὅποιον ἐπληγίασει· ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίων· ἐπειδὴ αὐτὸ περὶ τὴν ἀνατολὴν τῆς ἡμέρας ἤνοιξε τὰ ἰσθία καὶ ἀπέπλεεν εἰς τὴν Καλλιφουρναν, ἐγὼ δὲ παρηκολούθουον τὸν δρόμον του μετὰ δεδακρυσμένων ὀφθαλμῶν ἕως οὗ ἐγένετο ἄφαντον. Τότε ἰδὼν καὶ ταύτην τὴν ἀποτυχίαν ὁ γέρον, ἐζήτησε τὸν ἔππον του, ὅστις ἔβουσκεν ἐκεῖ πλησίον πεπιδημένος.

Ἀλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ἐφάνη παραδόξως καὶ ἕτερον πλοῖον. Θάρρην, εἶπα πρὸς ἑμαυτόν· πρὸ τῆς ἡμέρας αὐτὸ θέλει προσεγγίσει εἰς ἡμᾶς. Τούτου γενομένου ὑψήσα τὸ πῦρ, καὶ μὴ εὐρῶν ἰκανῶς μακρὸν ἐξύλον συνέδισα διὰ τοῦ σχοινίου τῶν κρηπίδων μου πολλὰ μικρὰ, εἰς τὴν ἄκραν δὲ ἐκρέμασα τὸ περιθωράκιόν μου ὡς σημεῖον καὶ τὸ ἐκίνησα πολλαγῶς ἄνω καὶ κάτω φερόμενος! Βίς μάτην ὅμως! διότι τὸ πλοῖον ἀνεχώρησε καὶ μετ' ὀλίγον διελθὼν τὸν πορθμὸν οὐτ' ἐφαίνετο πλέον.

Τεταλαιπωρημένος ἐκ τῶν κόπων τῆς πείνης, τῆς δίψης καὶ τῆς θλίψεως ἐπεσον κατὰ γῆς καὶ ἐκλαυσα ὡς παιδίον. Κατὰ πρῶτον τότε ἐνόησα τὴν ἀθλιότητα τῆς δεινῆς μου καταστάσεως. Ὅτι ἐπαχειρήσα ἀπέβη ἀνωφελὲς, οὕτε δύναμιν πλέον εἶχον νὰ ἐπαναλάβω νέα στρατηγήματα. Μετενόησα μάλιστα ὅτι δὲν ἐβρίθην εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νηχόμενος νὰ φθάσω τὸ πλοῖον· πᾶγμα δυσκατόρθωτον· ἀλλ' ὁ θάνατος τοῦλάχιστον ἦτο βέβαιος.

Ἐπειδὴ ὅμως ἔχω ἐλαστικὸν τὸ πνεῦμα ἐκ φύσεως, δὲν διαμῆνω ἐπὶ πολὺ τεθλιμένος. Ἀλλὰ ἰδέαι μὲ ἐνεθάρρουν καὶ διαλογιζόμενος ὅτι ἦτο ἀγενὲς νὰ ὑποκλίνῃ τις εἰς τὰς συμφορὰς, ἀπεφάσισα νὰ δπλαθῶ διὰ νέας καρτερίας.

Μετῆμελήθην λοιπὸν αἰφνιδίως· καὶ τὸ μὲν ψύχος μὲ διεπέρασε μέχρι τῶν ὀστέων, ἀλλ' ἡ ἀναδιδομένη ἐκ τῆς καρδίας μου θερμότης ἀνεζωογόνησε τὴν φυσιογνωμίαν μου. Ἐκτοτε ἔμεινα σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν μου· ὅσα δὲ μετὰ ταῦτα μοὶ συνέβησαν ὑπέμεινα